

щнатъ нѣкого. Мислѣха, че иде „победителъ“ на Дрѣновския манастиръ Фазлж паша съ уловенитѣ комити въ Балкана.

Изеднажъ народътъ се разшава. Куражлии жени, деца и старци бѣха приближили пжтя и надничаха да видятъ, какво става.

Откъмъ Габрово се задава една черна и дълга върволица. Отпредъ ездѣха конни турски офицери и многобройни войници и заптии. Всички бѣха облѣчени въ дебели дрехи и съ гугли на глава. Тѣ изглеждаха къмъ българитѣ намусени, сърдити, съ погледи страшни и люти закани. Едни държаха пушкитѣ си въ ржце, готови за стрелба, а други бѣха сложили дѣсна ржка на ятаганитѣ и и револверитѣ, що бѣха натъкнати въ мешиненитѣ имъ пояси. Подиръ първитѣ турски редици слѣдваха пешкомъ 72 души навързани българи, млади и стари, свещеници, учители и ученици отъ габровската гимназия, граждани, селяни, жени и момичета. Всички тѣзи злочести хора бѣха по тънки дрехи, повечето отъ тѣхъ бѣха боси и газѣха до колѣне рѣдката калъ. Студенъ дъждъ обливаше земята и удряше по голитѣ глави вързанитѣ, тѣ едва кретаха, изморени и измокрени. Страхъ и трепетъ облада търновчани, когато видѣха своитѣ братя така навързани и сломени. Най-сетне конвойтъ стигна до полицейския домъ и спрѣ. Злочеститѣ насѣдаха на мокрия калдъръмъ предъ тъмницата, защото за тѣхъ нѣмаше мѣсто. Какво стана? Турцитѣ не ги съжалиха, а ги свиха гжсто единъ до другъ и така ги натикаха като добитъкъ въ влажния затворъ безъ постелка, безъ свѣтило, безъ храна.

Картината бѣ сърдцераздирателна. Нѣмаше ни мжжъ, ни жена да не заплаче. На другия день се разбра, че вързанитѣ и затворницитѣ българи отъ габ-